

„Je moet het nieuwe standbeeld toch eens zien, dat wij uit Griekenland gekregen hebben, Flavia. Het is in een van de vijvers geplaatst en het stelt Neptunus voor als een jonge god.”

„Blijft hier”, beval Flavia aan haar slavinnen. Zij en haar vriendin drentelden een schaduwrijke palmen-aan in.

De dragers waren niet mee de tuin ingegaan en ze was alleen met de negerin. Deze was een zwijgzame, onbeduidende vrouw en de twee wisselden geen woord. De heerlijke geur der rozen vervulde Anthea met weemoed, want in Brittannië waren ook rozen. Hoe menigmaal had zij ze geplukt en haar haren getooid met een krans er van voor het een of ander feest, dat zij met haar volk vierde ter eere van hun goden, die dan aanbeden werden. Maar rozen zoals hier, had zij nooit gezien, zo groot, zo diep van kleur, en zó heerlijk van geur.

Gedurende enige ogenblikken vergat ze, dat ze een slavin was, en ze liep een kort schaduwrijk laantje in, dat uitkwam op een rondom met cypressen omgeven grasveldje. In 't midden daarvan spoot een fontein haar stralen omhoog en overal in de rondte waren rozen en nog eens rozen. Ze had de hele morgen in de zon gelopen en het water lokte haar. Ze wilde wat uit haar handen drinken, want haar meesteres zou vooreerst nog wel niet terug komen. Ze boog zich over de rand en doopte haar handen in 't water. Ze boog zich voor de derde keer, het water was zo heerlijk koelen verkwikte haar onuitsprekelijk, toen ze schrikte door een plotselinge plons en een glinstering van vallend goud in het water-bassin der fontein.

Vol schrik bracht ze haar hand naar een van haar oren, terwijl ze in de kristalheldere diepte neerkeek op haar verloren oorring! Ze doopte haar arm in het water, zo ver zij maar gaan kon, bijna voorover vallende in haar verlangen om de verloren oorring terug te krijgen, maar het bekken van de fontein was diep en de gouden oorring lag juist buiten haar bereik. Als ze het verlies maar verborgen kon houden, totdat ze er met Clytie over spreken kon, want die zou haar misschien wel een andere oorring weten te bezorgen, maar Flavia zag alles met die scherpe, zwarte oogen, geen enkel onderdeel van de kleeding harer slavinnen ontging haar. Had zij nog diezelfde morgen niet een slavin laten slaan, omdat die haar ontbijt bracht in een tunica, die een weinig gekreukt was?

Ze lag nog over de rand gebogen, terwijl haar hart luid klopte, toen ze voetstappen hoorde en enig geritsel in de struiken. Ze draaide zich haastig om met een beweging vol angst en schrik en zag toen een langen, jongen Romeinse man naderen.

Hij was de knapste jonge man, die ze nog in Rome had gezien. Aan zijn geborduurde tunica en met juwelen bezette sandalen zag ze, dat hij een edelman was. Terwijl hij op haar toeliep, zag ze de gelijkenis met Antonia, en begreep dus, dat hij haar broeder was.

Hij droeg een perkamenten rol in zijn hand, alsof hij naar dit stille plekje was gekomen om rustig te kunnen lezen, en in het eerste ogenblik scheen hij erg verbaasd daar iemand aan te treffen. Toen nam zijn gelaat een andere uitdrukking aan. Terwijl hij naar haar keek met een blik vol van onwillekeurige bewondering, wendde Anthea zich verlegen af. Ze wilde wegsnellen, maar hij hield haar tegen door te zeggen:

„Is er iets, dat u hindert? U keek zo verschrikt toen ik verscheen — o, ik vergat, dat u geen Latijn verstaat.”

„Ja, toch wel, maar ik — ik verloor een van mijn oorringen in de fontein,” bracht Anthea uit.

„Och, dat is heel vervelend voor u! Behoort u aan Flavia?”

„Ja!” Een wolk trok over haar gelaat.

Hij zag die wolk en begreep wat die betekende. Hij liet zijn rol in het gras vallen en ook hij boog zich over de marmeren rand van het bassin der fontein en keek in het water.

„Ik denk, dat ik er wel bij kan”, zei hij, naar haanatte arm kijkende. „Ik heb langer armen dan u en kan dus verder reiken.”

Te verlegen om hier iets op te antwoorden, keek Anthea zwijgend naar hem, en even later had hij de oorring uit het water gehaald en gaf hij hem haar terug.

„U hebt de mouw van uw tunica nat gemaakt”, zeide ze. „Ik dank u, Heer. U bent vriendelijk voor een overwonnen vijand.”

„U bent zeker een van de Britten, die Caius Apollonius van zijn overwinning mee hierheen bracht, is 't niet zo?”

„Ja, ik ben een van die.” Anthea keek hem nu enigszins uitdagend in de ogen en voegde er trots aan toe:

„U bent mijn vijand, maar ik dank u.”

Zij liep in de richting van het laantje. Een ander gevoel kwam over haar, en het speet haar, dat zij gesproken had, zoals zij gedaan had. Hij zou natuurlijk aan haar meesteres vertellen, wat zij gezegd had, en voor dergelijke woorden kon zij ter dood gebracht worden. Zij was bijna uit het gezicht, toen hij opeens naast haar was en zij hem hoorde zeggen:

„Ik kan mij zo indenken, wat u voelt. Als ik in de strijd gevangen was genomen, zou ik juist zo spreken. Hoe is uw naam?”

Zij was verbaasd, want ze dacht, dat Romeinen niet anders dan wreed en aanmatigend konden zijn.

„Ik ben Anthea.”

„De dochter der Koningin?” riep hij uit. „ik heb van u gehoord, maar ik zou nooit gedacht hebben . . .”

Anthea verbeeldde zich, dat zij in de verte Flavia's stem hoorde, en met een half trotse, half verzachte blik, verliet ze hem haastig. (Wordt vervolgd)

DE PORSELEINEN MOESJES-DOOS

(Een waar gebeurd verhaal)

In de dagen van Engeland's Burgeroorlog, toen Cavaliers en Roundheads hun listen en krachten tegen elkander uitspeelden, lag het oude Kasteel van Soudal in Yorkshire beschoren, door de nog warme zonnestralen van een prachtige vooravond in Juli.

Eleonore had die dag vrijaf gekregen van haar lessen, en zij had zó hard gewerkt in haar eigen kleine tuintje dat, toen de avond begon te vallen zij in een hoekje kroop van de brede vensterbank in de zitkamer harer moeder en nadat zij haar benen had opgetrokken onder haar grappige lange rok, trok zij het damast gordijn over zich heen en viel in slaap.

Zij werd wakker toen het al bijna donker was, door het geluid van stemmen — de stem van haar moeder en die van een man. Zij spraken zachtjes alsof de muren oren konden hebben. De man zeide iets over de sleutel tot het geheimschrift, en Eleonore's moeder antwoordde:

„Zeg aan uw meester, dat het papier veilig zal zijn in de hem bekende schuilplaats.”

Zij verliet de kamer met den man en Eleonore bleef stil zitten en dacht na. Zij vermoedde, dat de man het een of ander belangrijk papier had gebracht van haar vader, sir John Fielding een dappere Cavalier, die een hoge rang bekleedde in het leger van den Koning. Zij wist ook welke schuilplaats bedoeld werd. Het was de porseleinen moesjesdoos op de toilettafel van haar moeder. Zulk een onschuldig uitzienende doos, waar haar moeder de zwarte moesjes van taf in bewaarde om